

ΕΝΑ ΚΑΘΕ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΤΟΥ ARMAND MERCIER

Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ

— 'Ο δολοφόνος!... Νά ένας τίτλος που θα κάνη τις αναγνώστριές σας ν' ανατριχιάσουν, είπε ο δόκτωρ 'Ωνταί, ξεφυλλίζοντας το τελευταίο έργο μου, που μόλις εκείνη τη στιγμή του το είχα προσφέρει. "Ωστε παρασυρθήκατε κι' εσείς από τη μόδα κι' αρχίσατε να γράφετε αστυνομικά μυθιστορήματα;

— Μά το έργο μου, του απάντησα, είχε μάλλον ψυχολογικό. Πρόκειται περί ενός ανθρώπου, ο οποίος αφού έγκλημάτησε, δεν ανακαλύφθηκε ποτέ και δεν γνώρισε άλλο δικαστή εκτός από τη συνείδησή του.

— 'Αλήθεια; Έκανε ο δόκτωρ με ξαφνικό ενδιαφέρον. Γνώρισα κι' εγώ, στην πραγματικότητα, έναν άνθρωπο, ο οποίος άφου σκότωσε έναν όμοιό του, δεν έδικάστηκε ποτέ από την ανθρώπινη δικαιοσύνη. Κι' ο άνθρωπος αυτός είμ' εγώ!...

Και καθώς κύτταζα σαστισμένος το δόκτορα, εκείνος εξακολούθησε:

— Πρό μερικῶν ἐτῶν, είδα νά μπαίη στο γραφείο μου μία νέα γυναίκα καμιά εικοσαριά χρόνων, συνοδευομένη από το σύζυγό της. 'Η Ζάν Ντυπόν — άς της δώσουμε αυτό το όνομα — μου παραπονέθηκε ότι ή ύρασίς της είχε μειωθή από το άριστερό της μάτι κι' ήθελε νά τη συμβουλευσω τί γυαλιά έπρεπε νά πάρη. Τήν εξέτασα κι' είδα ότι αυτή ή δυστυχισμένη που νόμιζε πώς είχε λίγη μυωπία, είχε στην πραγματικότητα ένα εϊδημα στο βάθος του ματιού. Δέν με καταλαβαίνετε... 'Ακουστε: Αυτό το εϊδημα δέν ήταν τίποτε άλλο από καρκίνο στην πρώτη του εκδήλωσι κι' αν ήθελα νά σώσω τη δυστυχισμένη αυτή νέα από το θάνατο, έπρεπε νά της θγάλω ολόκληρο το μάτι για νά εξαλειφθή το κακό από τη ρίζα του. 'Επρεπε μάλιστα νά γίνη ή έγχειρησις άμέσως χωρίς άρροπορία. Μά πώς νά το πῶ αυτό στους δυο εκείνους εϋτυχισμένους νεαρούς συζύγους, που καθόντουσαν μπροστά μου, περιμένοντας χωρίς την παραμικρή ανησυχία τη διάγνωσί μου; Πώς νά πῶ σ' αυτή τη νέα, την κομψή, τη χαριτωμένη γυναίκα που μόλις πρό εϋνός έτους είχε παντρευτή, ότι έπρεπε νά της θγάλω το ένα μάτι για νά σώσω τη ζωή της;

»Τί νά έκανα; Συγκέντρωσα όλη μου την ψυχραιμία και είπα όλη την αλήθεια, όπως μου υπαγόρευε το καθήκον μου κι' ή επείγουσα ανάγκη της χειρουργικής επεμβάσεως.

»Είνε περιττόν νά σας περιγράψω τη συντριβή τῶν δυο δυστυχισμένων συζύγων που άνυποψίαστοι, μέσα στην εϋτυχία τους, δεχόντουσαν ένα τέτοιο τρομερό γτύπημα της μοίρας.

»Προσπάθησα όσο μπορούσα νά τους παρηγοήσω και πρόσθεσα ότι ή έγχειρησις της κ. Ντυπόν έπρεπε νά γίνη άφευκτως την επομένην.

»Τήν άλλη μέρα, ή νέα γυναίκα δείχτηκε γεμάτη θάρρος. "Έκανα την έγχειρησι, της έβγαλα το μάτι κι' είδα ότι, εϋτυχῶς, το κακό δέν είχε προχωρήσει πέρα απ' αυτό. Κάθε κίνδυνος άμεσος είχε άποτραπή επί του παρόντος κι' ή ιστολογική εξέτασις απέδειξε ότι το κακόηθες σάρκωμα δέν είχε επεκταθή στην κόγχη. Κατά τη διάρκεια που ή κυρία Ντυπόν έμενε στην κλινική μου, της έπεδαφίλευα περισσότερες φροντίδες από τους άλλους άσθενείς μου, σαν νά με θασάνιζαν τύψεις γιατι της είχα άποκαλύψει πρώτος, μία τόσο μεγάλη δυστυχία της που την άγνοούσε το όμα τότε.

μου. 'Ε...
* * *
χογενειακή-επειτα από ένα μήνα —
'Εκεί πέρα θα ή δόκτωρ 'Ωνταί—ή

Ζάν Ντυπόν ξανάρχισε τη φυσική της ζωή. Είχε τώρα ένα τεχνικό μάτι πολύ καλά φτιαγμένο που, εκτός από την άκίνησία του θλέμματος δέν χαλούσε και πολύ το πρόσωπό της, και, το όποιο, καθώς ή μόδα άπαιτούσε τότε νά φορῶνε ή γυναίκες λίγο στραβά το καπέλλο τους, δέν φαινότανε σχεδόν καθόλου.

»'Ετσι, όσο ο καιρός περνούσε, τόσο ή έμπιστοσύνη προς το μέλλον ξαναγύριζε στους δυο αυτούς νεαρούς συζύγους κι' όταν μάλιστα έφεραν στον κόσμο ένα χαριτωμένο κοριτσάκι, τη μικρούλα Μπριζιτ, ξεχασαν έντελῶς το πικρό παρελθόν μέσ' στη χαρά του παρόντος. 'Η πρώτη έπίσκεψις της νεαρής μητέρας μετά τον τοκετό, ήταν σέ μένα: ήρθε νά μου παρουσιάση την κόρη της, μία κουκλίτσα παχουλή και τριανταφυλλένια, που ξεχειλιζε από υγεία, με μάτια γαλάζια, όμοια με της μητέρας της.

»— Δέν είν' όμορφος ο θησαυρός μου; με ρώτησε ή Ζάν Ντυπόν, βάζοντάς με νά θαυμάσω την κόρη της.

»— Είνε υπέροχη, αγαπητή μου μικρή κυρία.

»Και δέν έλεγα καθόλου ψέματα, κάνοντας αυτό το κομπλιμέντο.

»Κ' ή εϋτυχία της νεαρής μητέρας την είχε κάνει νά ξεχάση έντελῶς τη δυστυχία της ως νεαρής γυναίκας.

* * *

»Δυο χρόνια πέρασαν χωρίς νά δῶ καθόλου στο διάστημα αυτό τους Ντυπόν. 'Εξαφνα ένα πρωί, δέχτηκα την έπίσκεψι του συζύγου.

»— Συγχωρήστε με που ήρθα νά σας ανησυχήσω, αγαπητέ μου γιατρέ, μου είπε. Θέλω νά σας πῶ κάτι για νά ήσυχάσω.

»— Μήπως ή υγεία της κ. Ντυπόν σας προκαλεί ανησυχίες; ρώτησα.

»— "Οχι... Δόξα τῷ Θεῷ, ή σύζυγός μου είνε περίφημα στην υγεία της. "Οχι, πρόκειται για τη μικρή μας Μπριζιτ... Θα γελάσετε χωρίς άλλο μαζί μου, μά όταν έχη περάσει κανείς τις τρομερές στιγμές που περάσαμε εμείς, κυριεύεται από έναν άλλόκοτο τρόπο και φοβάται και τὰ πιο άσήμαντα γεγονότα... Μοῦ φαίνεται πώς ή κόρη μου δέν βλέπει καλά από το δεξιό της μάτι...

»— Είστε βέβαιος γι' αυτό;

»— "Οχι, μά έχω την έντύπωσι πώς όταν ή Μπριζιτ θέλη νά κυττάξη δεξιά της, γυρίζει το κεφάλι της για νά νά δῆ με το άριστερό μάτι...

»— Δέν προσέξατε τίποτε το άνώμαλο έξωτερικῶς στο μάτι της αυτό;

»— 'Εξωτερικῶς είνε υπέροχο, μά μοῦ φαίνεται πώς τη νύχτα λάμπει άλλόκοτα, όπως λάμπουν τὰ μάτια τῶν γάτων, όταν τὰ χτυπάη το φῶς τῶν αυτοκινήτων. Πάντως δέν έχω τολμήσει νά τῷ τίποτε ως τώρα στη γυναίκα μου. Ξέρετε δέ γιατί... Τί λέτε σείς σχετικῶς, γιατρέ μου;...

»— Αυτό που λέω, φτωχέ μου φίλε, είνε ότι πιθανόν νά θρискόμαστε πρό μιᾶς σοβαρής παθήσεως... Μή με ρωτάτε περισσότερα για την ὠρα... Πρέπει νά εξετάσω τη μικρούλα σας... Ποιά ὠρα μπορῶ νά: περάσω άπόψε από το σπίτι σας;

»— Θα είμαι εκεί από τις έξη... τραύλισε ο Ντυπόν με φωνή πνιγμένη.

»— Για νά μην ανησυχήση ή γυναίκα σας, θα της πῶ ότι περνώντας απ' έξω, υπήκα μέσα για νά σας πῶ μία καλησπέρα και νά δῶ την κορούλα σας.

»Έκανα την ένεσι στη μικρούλα.

»— Σας ευχαριστώ, δόκτωρ... Πέστε μου τουλάχιστον ότι δεν φοβάστε καμιά πάθηση... κληρονομική,...

»— Δεν μπορώ να σας βεβαιώσω τίποτε πριν δω το παιδί σας... Ώρεβουάρ απόψε, αγαπητέ μου...

»Κι' έσπρωξα προς την πόρτα το φτωχό Ντυπόν, του οποίου η αγωνία μου σπάραζε την ψυχή.

»Εγώ, αν και δεν του είχα πη όλη την αλήθεια, είχα κάνει πειά τή διάγνωσί μου. Είχα καταλάβει απ' όσα μου είπε ο πατέρας της, ότι η μικρούλα κόρη του, όχι μόνο δεν έβλεπε από το ένα της μάτι, αλλά και είχε καρκίνο του αμφιβληστροειδούς χιτώνος... Είχε κληρονομήσει δηλαδή την πάθηση της μητέρας της...

»Η θραυνή μου έπισκεψις στο σπίτι του Ντυπόν, δεν προκάλεσε στην αρχή τις υποψίες της μητέρας της Μπριζίτ, η οποία μου παρουσίασε την κόρη της με όλη την περηφάνεια των νεαρών μητέρων.. Προσπάθησα να φερθώ με αδιαφορία, με φυσικότητα, μα όταν, αφού κύτταξα τα μάτια της μικρούλας Μπριζίτ, συμβούλευσα τη μητέρα της να μου τή φέρη να την εξετάσω την άλλη μέρα, ο τόνος της φωνής μου, πρόδωσε την ανησυχία μου, γιατί η νέα γυναίκα με ρώτησε άμέσως με κάποια αγωνία:

»— Θεέ μου!... Τί είδατε δόκτωρ; Τίποτε σοβαρό;

»— Ήσυχάστε, αγαπητή κυρία... Το δεξί της μάτι μου φαίνεται λίγο σκληρό. Θα χρειασθώ ίσως να του στάξουμε μερικές σταγόνες κολλυρίου... Θα το δούμε αυτό αύριο...

»Όταν ο σύζυγος με συνώδευσε ως την πόρτα, δεν θρήκα το θάρρος να του πω περισσότερα, γιατί η πρόχειρη διάγνωσί μου ήταν τρομερή: είχα δη ότι και τα δυο μάτια της μικρής είχαν καρκίνο!...»

***

»Ο δόκτωρ Ώνται σώπασε στο σημείο αυτό κι' έβγαλε έναν στεναγμό. Παρ' όλο το χρόνο που είχε περάσει, η ανάμνησις αυτής της θλιβερής ιστορίας τον ετάωαζε. Έπειτα εξακολούθησε:

— Τήν επομένη είδα τον πατέρα και τη μητέρα της Μπριζίτ να φτάνουν με τα πρόσωπά τους κοιμένα από την άγρυπνία και την αγωνία... Εξέτασα την κόρη τους λεπτομερώς, μεθοδικά, χωρίς να πω λέξι. Κ' η εξέτασί μου επιβεβαίωσε την πρόχειρη διάγνωσί μου της περασμένης νύχτας: ο καρκίνος του δεξιού ματιού είχε προχωρήσει στο δεύτερο στάδιο, ενώ του αριστερού μόλις είχε αρχίσει να εκδηλώνεται.

»Σας είπα προηγουμένως σχετικώς με την κυρία Ντυπόν, ότι η μόνη της θεραπεία ήταν η εξέριξις του ματιού της... Αυτή η ένχειρησις είχε φέρι λαμπρά αποτελέσματα στη μητέρα... Μα μπορούσα, ειλικρινώς σας ρωτάω, να πω στη δυστυχισμένη αυτή γυναίκα ότι έπρεπε να βγάλω και τα δυο μάτια του παιδιού της αν ήθελε να το σώσουμε;

»Ποτέ, κατά τη διάρκεια της σταδιοδρομίας μου ως γιατρού, δεν θρέθηκα σ' ένα τέτοιο τρομερό δίλημμα. Τί έπρεπε να κάνω; Ν' αποκαλύψω την αλήθεια στους γονείς και να τους προτείνω ως μόνο μέσο θεραπείας τον φριχτό ακρωτηριασμό του παιδιού των, για τον οποίο σας μίλησα και για τον οποίο δεν ήμουν αυτή τη φορά βέβαιος αν θα έμποδιζε την επέκτασι του καρκίνου; Ή να τους κρύψω την πάθησι του παιδιού τους, να κοιθουχάσω προσωρινώς την αγωνία τους, ως την ημέρα που, μοιραίως, ο καρκίνος θα προσέβαλλε και τα άλλα όργανα;

»Τίποτε δεν είχε πιά φριχτό από την πρόοδο του καρκίνου των ματιών στα παιδάκια. Σιγά-σιγά, το μάτι φουσκώνει και διαστέλλεται.. Τρομεροί πόνοι παρουσιάζονται κι' έπειτα, από το όπτικόν νεύρο, το κακό προσβάλλει τον εγκέφαλο... Το λεπτό παιδικό κρανίο, γεμίζει τότε άπαισια οιδήματα και ο θάνατος έπέρχεται έπειτ' από ένα αφάνταστο μαρτύριο, το οποίο ούτε αυτή η μορφίνη δεν μπορεί να καταπραΐνη.

»Νά τί περίμενε τη μικρή Μπριζίτ, αν δεν μιλούσα στους γονείς της. Και αν αυτοί, άπάνω στην απόγνωσί τους, μ' έξουσιοδοτούσαν να προβώ στην εξέριξι των ματιών, χωρίς ωστόσο, σας επαναλαμβάνω, να είμαι βέβαιος ότι θα την έσωζα, θα την καταδικάζα να ενη για πρόσωπο μιά μάσκα με μαύρες

τρύπες αντί για μάτια... Πρέπει να είνε κανείς πατερας για ν' αντιληφθί όλη τη φρίκη μιάς τέτοιας προτάσεως.

***

»Δεν είχα το θάρρος, σας όμολογώ, να πάρω άμέσως μιά απόφασι. Έπρεπε όμως να πω κάτι στους Ντυπόν και τους μίλησα άορίστως για κάποια πάθησι του δεξιού ματιού του παιδιού τους. Τους έδωσα καποιο κολλύριο για να στάξουν σ' αυτό και τους είπα ότι θα περνούσα και την επομένη.

»Όταν έμεινα μόνος μόρεσα να σκεφθώ με την άνεσί μου σχετικώς με το φριχτό δίλημμα που είχε τεθί σε μένα. Θυμήθηκα την πρώτη έπίσκεψι που μου είχαν κάνει οί δυο αυτοί δυστυχισμένοι νέοι, τον πόνο τον όποιο τους είχα κάνει να νοιώσουν τότε κι' ο όποιος με είχε συνδέσει μαζί τους με δεσμούς στοργικής συμπαθείας. Μα η Ζάν Ντυπόν θα μπορούσε τάχα ν' αντισταθί στο τρομερό χτύπημα που έτοιμαζόμου να τής καταφέρω πάλι;

»Τό πιά τρομαχτικό, το πιά άπάνθρωπο σ' αυτή την ιστορία ήταν η επανάληψις της ίδιας τραγωδίας, σε διάστημα λίγων χρόνων, μέσα στο ίδιο σπίτι. Τήν πρώτη φορά ώστόσο, όσο όδυνηρή κι' αν ήταν η περίπτωσις της κ. Ντυπόν, δεν ήταν εν τούτοις άπελπιστική. Μόνο το ένα μάτι της είχε προσβληθί από τον καρκίνο... Ή ένχειρησις ήταν σχεδόν βέβαιος πως θα πετύχαινε... κι' έξ άλλου δεν έπρόκειτο για ένα παιδάκι...

»Σείς οί μυθιστοριογράφοι δεν κάνετε άλλο παρά να μι-

λάτε για την αγάπη και μ' αυτή τη λέξι υποδεικνύετε μόνο το πάθος που ένώνει δυο συζύγους ή δυο έραστάς. Μα όσο δυνατό, όσο ειλικρινές κι' αν είνε αυτό το αίσθημα, δεν έχει ποτέ τη δύναμι και την ευγένεια της μητρικής αγάπης. Μονάχα η μητρική αγάπη δεν έλπίζει τίποτε για ανταλλάγμα, μονάχα αυτή άγνοεί τις υποψίες και τις ζήλειες. Ή άγνότης της η ίδια άποτελεί τη δύναμί της!

»Η Ζάν Ντυπόν, που άσφαλώς υπέφερε μυστικά για την παραμόρφωσι που είχε υποστή γάνοντας το ένα μάτι της, ένιωθε γι' αυτό το λόγο άκριβώς μιά αγάπη πιά άγρια άκόμα και πιά άπόλυτη, για το παιδί της, του όποιου το χαμόγελο την άποζημίωνε για όλες τις θυσίες της, για όλες τις άγωνίες της, για όλους τους πόνους της!... Ή Μπριζίτ ήταν ο μόνος λόγος της ύπαρξέως της... Κ' ήμουν, άλλοίμονο ύποχρεωμένος να τον καταστρέψω με μιά μόνο λέξι μου.

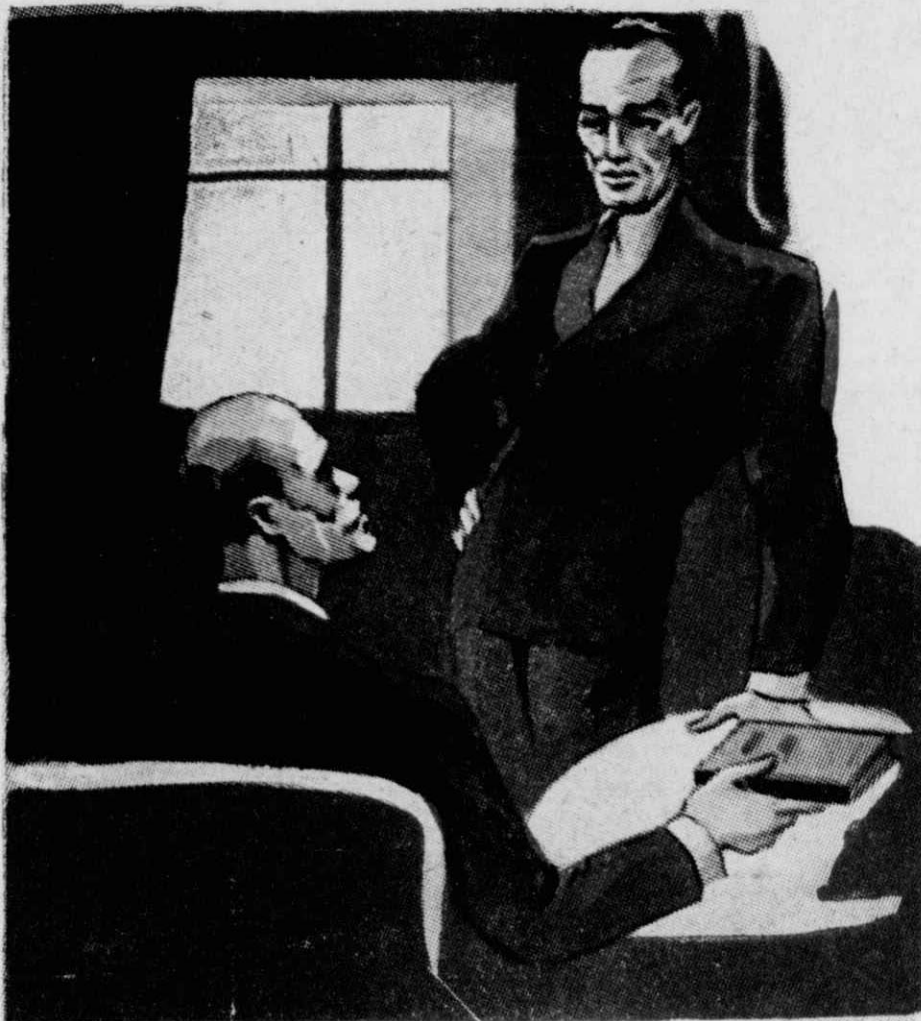
»Α! ναι, ξέρω, ότι ο γιατρος δεν πρέπει να γίνεται τρυφερός... Ή ευαισθησία δεν υπάρχει στο έπάγγελμά μας! Ξέρουμε πάρα πολλές από τις άπόκρυφες ρικαλεότητες της ζωής, για να χούμε το δικαίωμα να δοκιμάζουμε, όταν πρόκειται περι των άλλων, φυσικά αίσθηματα συμπόνοιας και οίκτου.

»Ενα έπιτακτικό καθήκον πρέπει να υπαγορεύη τη συμπεριφορά μας: η πάλη έναντίον της άρρώστειας! Για πιά λόγο, θα μου πήτε, όταν ξέρουμε έκ των προτέρων πως το παιγνίδι είνε χαμένο;...»

»Ο δόκτωρ Ώνται κούνησε σ' αυτό το σημείο το κεφάλι του μ' άμφιβολία. Έπειτα εξακολούθησε:

— Για πρώτη φορά στη ζωή μου, στην περίπτωσι αυτή, μου έλειψε το θάρρος. Δεν είπα τίποτε στους Ντυπόν για την φριχτή κατάστασι της κόρης τους... Είχα μάλιστα τη χαρά να τους δω να λυτρώνωνται από την αγωνία τους. Μιά έφήμερη άγωνα βασίλευσε και πάλι στο σπίτι τους. Κι' έπειτα όλα έγιναν όπως τα είχα προβλέψει: Το δεξί μάτι κοκκίνησε, πρίοτηκε, παραμορφώθηκε, ενώ συγχρόνως ο καρκίνος άρχισε και στο άλλο μάτι το ύπουλο άπλωμά του. Άρχισαν τότε η άλλεπάλληλες προσκλήσεις μου στο σπίτι των Ντυπόν, η άπελπισμένες έπισκέψεις τους σε μένα, τα άγωνιώδη τηλεφωνήματα, με τα όποια η ξετρελλαμένη φωνή της κ. Ντυπόν με πληροφορούσε για την άδυσώπητη πορεία του κακού... Στην αρχή τα άναίσθηστικά φάρμακα μου επέτρεπαν ν' άνακουφίζω τους πόνους του παιδιού.

»Έπειτα το κακό έρχισε πειά να μη δεμαάζεται. Ή μικρή

»Ο δολοφόνος! Να ένας τίτλος που θα κάνη τις αναγιώστριές σας ν' ανατριχιάσουν.

Μπριζίτ ούρλιαζε από τούς πόνους στο κρεβάτάκι της, ολόγυρα στο όποιο οί άπελπισμένοι γονείς της, με τὰ μάτια τους πλημμυρισμένα δάκρυα, με ίκέτευαν κάτι νά κάνω... Δέν ξέρω τιπτε πιό τρομερό άπ' αυτή τή συνείσθησι τής αδυναμίας μπρός στον πόνο ενός μικρού πλάσματος, άθώου και λεπτού, του όποιου ο πόνος φαίνεται πάντα σαν μιá τιμωρία άδικη.

— Ένι έράδου, μόλις πήγα στο σπίτι της, ή Ζάν Ντυπόν κρεμάστηκε στα χέρια μου, ολόλίζοντας:

— Δέν μπορώ πειά νά ύποφέρω έτσι, γιατρέ... Σας ίκετεύω ανακουφίστε λίγο τó φτωχό παιδί μου από τούς τρομερούς του πόνους! Είνε πολύ φριχτό... Έμένα με σώσατε άλλοτε!... Δέν θέλτε νά κάνετε τó ίδιο και για τó παιδί μου;

Και στέναζε ή φτωγή και ξεφώνιζε και ώρμούσε σαν τρελή για νά γεμίση φιλήματα τó φλογισμένο χέρι τής κόρης της.

— Όσο για τόν άντρα της, αυτός δέν έλεγε τίποτε, μά τó θλέμμα του ήταν πιό εύγλωττο από τούς όλοφυρμούς τής γυναίκας του. Διάθαζα σ' αυτό μιá άφωνη ίκεσία νά κάνω νά πάψη αυτό τó τρομερό μαρτύριο, πού ήταν έξ ίσου όδυνηρό για τούς γονείς, όσο και για τó δυστυχισμένο παιδί τους. Τότε πήρα κι' έγώ τήν άπόφασί μου.

— Θά κάνω μιá ένεσι στη μικρή! είπα.

Η φωνή μου ήταν πνιγμένη καθώς πρόφερα αυτά τὰ λόγια μά οί Ντυπόν ήσαν ταραγμένοι τόσο, ώστε δέν άντελήφθησαν τίποτε.

— Ω, ναι, γιατρέ!... Γρήγορα, σας ίκετεύω!...

— Όταν έφυγα, είχα σκοτώσει τή Μπριζίτ με τήν ένεσι πού τής έκανα.

— Τώρα κοιμάται! μου είπε ή μητέρα σφίγγοντάς μου τó χέρι με θερμή εύγνωμοσύνη. — Αν μπορούσε νά περάση τήν νύχτα της ήσυχά...

— Έγώ δέν τόλμησα, εκείνη τή στιγμή ν' άντιμετωπίσω τó θλέμμα της.

Φτωγή γυναίκα! Ο ύπνος τόν όποιο είχα χάρισει στην κόρη της ήταν εκείνος από τόν όποιο δέν ξυπνάει κανείς ποτέ...

— Ξέρετε τώρα, είπε τελειώνοντας ο δόκτωρ Ώνται, πώς γίνεται κανείς δολοφόνος...

— Μά, αγαπητέ μου φίλε, φώναξα, αυτό πού μου διηγηθήκατε, δέν είνε ή ιστορία ενός έγκλήματος, αλλά μιáς φιλικής πικής πράξεως.

— Αυτό ακριβώς είνε τó τρομερό δίλημμα! άπάντησε ο δόκτωρ. Τι ήταν τάχα αυτό πού έκανα: έγκλημα ή φιλανθρωπική πράξι; Έχουμε τάχα τó δικαίωμα νά συντομεύουμε τούς πόνους αυτών πού είνε καταδικασμένοι άνέκκλητα νά πεθάνουν;... Από εκείνη τήν ήμέρα, ύποβάλλω συχνά στον έαυτό μου τó έρώτημα αυτό, μά ποτέ δέν κατορθώνω νά βρω μιá άπάντησι.

ARMAN MERZIE

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΖΩΝΤΑΝΑ... ΚΕΡΙΑ

Η Χουέβος, είνε ένα γραφικό νησάκι κοντά στις άκτές της Βενεζουέλας. Οί λίγοι κάτοικοί της όμως, είνε πλουσιώτατοι, γιατί άσχολούνται άνέκαθεν με ένα έμποριο τόσο πρωτότυπο, όσο και κερδοφόρο: Πουλούν «χονδρικό» κεριά... ζωντανά! Μήν άπορείτε...

Έξηγούμεθα: Στα θαθεία σπήλαια της παραλίας του νησιού, ζούν συνεφα όλόκληρα από κάτι μικρά πουλιά — λίγο μικρότερα από όρνθκια — τὰ όποια ή επίσημη όνομάζει αίγιοθήλας (γιδουζάστρες, πουλιά δηλαδή, τὰ όποια θηλάζουν τις κατοίκες). Πραγματικώς, τὰ πουλιά αυτά είνε τόσο λαιμαργα, κι' αγαπούν τόσο πολύ τó γάλα, ώστε — κατά τήν άνοιξη — ξεχνώνται έξω άπ' τὰ καταφύγια τους για νά θηλάζουν. Τά πουλιάρια πρόβυτα του νησιού, ή φορβάδες, ή άγελάδες, τὰ θηλυκά σκυλιά κλπ. κλπ., βρίσκουν τότε κυριολεκτικώς τόν μπελα τους, άπ' τούς λαιμάργους αυτούς και φτερωτούς επιδρομείς.

— Υστερα από αρκετές ήμέρες, οί αίγοθήλαι παχαίνουν τόσο πολύ, ώστε αδυνατούν πειά νά πετάξουν. Οί κάτοικοι πηγαίνουν τότε στα χωράφια και μαζεύουν κατά χιλιάδες τὰ παχύτατα αυτά πουλιά: Τά σκοτώνουν, τὰ μαδούν, περνούν ένα χοντρό φυτίλι ανάμεσα άπ' τó γεμάτο με λίπος κορμί τους και τὰ πουλούν για... σπερματσέτα στις άγορές τής Βενεζουέλας!

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ ξένα εικονογραφημένα περιοδικά πάσης γλώσσης, τής τελευταίας δεκαπενταετίας. Πληρησ ορία: Γραφεία «Μπουκέτου», όδός Λέκκα 7, Αθήναι.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Τό «Μπουκέτο» συνεπές προς τας ύποσχέσεις του έξακολουθεί νά εκδίδη, χάριν τών άναγνωστών του ένα έκλεκτόν αισθηματικόν ρωμάντζο μηνιαίως. Αί έκδόσεις μας αύται θά συνεχισθοούν και εις τó μέλλον, χωρίς διακοπήν.

Είμεθα βέβαιοι ότι τó άναγνωστικόν μας κοινόν θά εκτιμήση και θά ύποστηρίξη τήν προσπάθειάν μας αύτην. Και αύται αι έφημερίδες διέκοψαν ήδη τας μηνιαίας έκδόσεις των. Μόνον τó «Μπουκέτο» τας έξακολουθεί και θά τας έξακολουθήση και εις τó μέλλον κομψάς, επί έκλεκτού χάρτου, χαρίζοντας τοιοιούτρόπως εις τούς φίλους του έξαιρετικώς φιλολογικάς άπολαύσεις.

Προσεχώς θά κυκλοφορήση τó άριστούργημα του Ήκταβίου Φεγιέ «Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ».

Μέχρι σήμερα έξεδόθησαν τὰ κάτωθι έκλεκτά έργα:

- “ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ,,
 “Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ,,
 “Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ,,
 “ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ,,
 “ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ,,
 “Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ,,
 “ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ,,
 “ΑΠ' ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ,,
 “ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ,,
 ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ
 Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ

— Όσοι δέν επηυλάβατε νά προμηθευθήτε τὰ άνωτέρω βιβλία, δύνασθε νά τὰ πάρετε από τὰ γραφεία μας, όδός Λέκκα άριθ. 7, με 4 οιαδήποτε δελτία και δραχ. 8.

— Από τας παλαιότερας έκδόσεις του «Μπουκέτου» δίδονται εις τούς άναγνώστας μας με τὰ ίδια δελτία και δραχμάς 5 διά τας Αθήνας και 6 δραχμάς διά τας έπαρχίας τὰ έξής βιβλία:

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ

Του Ρ. ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ

Της ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ

Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ

Του ΕΡ. ΜΥΡΖΕ

Η ΣΟΝΙΑ

Της ΓΚΡΕΒΙΑ

Και ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ

Του ΕΝΤΓΑΡ ΠΟΕ

(δύο τόμοι έκαστος δραχ. 5 διά τας Αθήνας)

(και 6 διά τας Έπαρχίας)

Και τὰ όκτώ περίφημα

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ “ΜΠΟΥΕΤΟΥ”

πού τιμώνται δραχ. 25, προς 5 δραχ. έκαστον διά τας Αθήνας, και 6 διά τας Έπαρχίας έλεύθερα ταχυδρομικών τελών

Διά τó Έξωτερικόν επί πλέον τὰ ταχυδρομικά έξοδα.

Είδοποιούνται όμως οί άναγνώσται μας, ότι τὰ βιβλία αυτά πρέπει νά τὰ ζητήσουν άπ' ευθείας από τὰ γραφεία μας, καθ' όσον δέν θά σταλώσιν εις τὰ κατά τ' άνω Πρακτορεία των έφημερίδων.